

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 16, 2022

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2022:6040](#) 14-07-2022

Omgevingsvergunning/gemeente Enkhuizen

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2022:2504](#) 13-07-2022

Omgevingsvergunning milieu/Westerwolde

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:2157](#) 27-07-2022

Omgevingsvergunning milieu/Limburg

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:2178](#) 27-07-2022

Watervergunning/Rijnland

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:2073](#) 20-07-2022

Bestemmingsplan/Steenwijkerland

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:2078](#) 20-07-2022

Handhaving/Noord-Brabant

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1424](#) 18-05-2022

Planschade/gemeente Peel en Maas

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1349](#) 11-05-2022

Planschade/gemeente Heeze-Leende

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning milieu/Westerwolde

Aangezien de proefstal niet conform de proefstalbeschikking is gerealiseerd, is de bijzondere emissiefactor niet van toepassing.

Casus

Verweerder heeft een omgevingsvergunning verleend voor (onder meer) het uitbreiden van het aantal dieren binnen de bestaande stallen en de uitbreiding van een ligboxenstal met een melkcentrum.

Bij de verlening van de vergunning is een stal aangemerkt als proefstal conform Rav 13072. Voor de uitbreiding van de veebezetting in deze stal, met 190 melkkoeien, is gerekend met de bijzondere emissiefactor conform Rav 13072.

Verzoekers betogen dat verweerder vanwege een aantal significante afwijkingen van de proefstal de bijzondere emissiefactor niet mag toepassen op de uitbreiding van de veebezetting in deze in 2015 vergunde stal.

Rechtsvraag

Heeft verweerder voor berekening van de ammoniakemissie kunnen uitgaan van de bijzondere emissiefactor voor een proefstal?

Uitspraak

De voorzieningenrechter stelt voorop dat verweerder bij vergunningverlening in het kader van de activiteit milieu gehouden is om te toetsen aan de Wet ammoniak en veehouderij (Wav), het Besluit emissiearme huisvesting (Beh) en de Regeling ammoniak en veehouderij (Rav). De voorzieningenrechter overweegt dat uit deze regelgeving voortvloeit dat het bij het verlenen van een vergunning voor een stal verplicht is om toepassing te geven aan een Rav-code in verband met de ammoniakemissie en dat bij de vormgeving van de stal voldaan moet worden aan de leaflet, behorend bij de specifieke Rav-code. In dit verband wijst de voorzieningenrechter erop dat dit beproefde systemen betreffen, waarvan voormelde

regelgeving heeft gezegd dat die voldoen. Een uitzondering op deze hoofdregel vormt een proefstalsysteem, waarbij een betrokken veehouder in de gelegenheid wordt gesteld om te experimenteren met een stalsysteem dat aan de hand van metingen en/of berekeningen wordt beoordeeld, in die zin of de bijzondere emissiefactor op grond van de Rav ook daadwerkelijk wordt gehaald. In dit geval heeft de door de minister afgegeven proefstalbeschikking betrekking op stal 6, met inbegrip van het melkcentrum, van de inrichting van de vergunninghouder. De voorzieningenrechter begrijpt de door de minister afgegeven proefstalbeschikking zo dat voor dit stalsysteem met inbegrip van de specifieke vloer, de automatisch gecontroleerde natuurlijke ventilatie (hierna: ACNV), het melkcentrum en de aaneengesloten mestkelders van het melkcentrum en de stal aan de hand van berekeningen een bepaalde bijzondere emissiefactor op grond van de Rav is vastgesteld. In dit verband stelt de voorzieningenrechter vast, wat er ook zij van de verleende omgevingsvergunning uit 2015 die onherroepelijk is, dat ook door de vergunninghouder is erkend dat het stalsysteem, zoals aangevraagd, niet is gerealiseerd, maar dat de helft van de oppervlakte van de stal is gerealiseerd voor het houden van koeien. In dit verband kan de voorzieningenrechter zich voorstellen dat de bijzondere emissiefactor op grond van de Rav kan worden toegepast, indien de stal zou zijn gerealiseerd op de wijze zoals die in de proefstalbeschikking is omschreven. Vastgesteld dient echter te worden dat door de vergunninghouder in dit geval op een andere wijze een stal is gerealiseerd dan waarvoor de proefstalbeschikking door de minister is afgegeven. De voorzieningenrechter wijst in dit verband op het houden van meer koeien, op het houden van koeien in het melkcentrum, op het ontbreken van dakisolatie en het ontbreken van ACNV. De voorgaande overwegingen leiden naar het voorlopige oordeel van de voorzieningenrechter tot de conclusie dat verweerder in dit geval de omgevingsvergunning voor de activiteit milieu in strijd met het bepaalde in de Wav, het Beh en de Rav heeft verleend.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 13-07-2022

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2022:2504

Zaaknummer: LEE 22-1729

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Handhaving/Noord-Brabant

Geurvoorschrift uit de vergunning is per 1 januari 2016 als maatwerkvoorschrift gaan gelden.

Casus

Appellante exploiteert een inrichting voor het op- en overslaan en bewerken van meststoffen op een perceel in Helmond. Zij beschikt over een op 5 december 2014 door het college verleende omgevingsvergunning voor de productie van mestkorrels met een capaciteit van 60.000 ton per jaar. Op grond van voorschrift 5.2.1 mag de geuremissie uit de schoorsteen niet meer bedragen dan 398 miljoen hedonisch gewogen geureenheden per uur (hierna: MouE(H)/uur), gedurende 6.000 uren per jaar. Naar aanleiding van aanhoudende klachten over geur in de omgeving van de inrichting heeft de omgevingsdienst een geurmeting verricht bij de inrichting om de geuremissie vanuit de schoorsteen te kunnen vaststellen. Het rapport van 18 april 2019 over dat geuronderzoek (hierna: het geurrapport) vermeldt dat uit de meetresultaten een hedonisch gewogen geurvracht van 800 MouE(H)/uur is berekend.

Appellante betoogt dat de rechtbank er ten onrechte van uitgaat dat voorschrift 5.2.1 op grond van het overgangsrecht in artikel 2.8a van het Activiteitenbesluit als maatwerkvoorschrift geldt. Volgens appellante volgt uit de tekst van de op 1 januari 2016 in werking getreden artikelen 2.7a en 2.8a dat voorschrift 5.2.1 per 1 januari 2016 alleen als maatwerkvoorschrift is blijven gelden, als het college toen bevoegd was voorschrift 5.2.1 met toepassing van artikel 2.7a, vierde lid, van het Activiteitenbesluit als maatwerkvoorschrift vast te stellen.

Rechtsvraag

Zijn de geurvoorschriften uit de omgevingsvergunning per 1 januari 2016 als maatwerkvoorschriften blijven gelden?

Uitspraak

De rechtbank is in haar uitspraak van 5 april 2019 tot het oordeel gekomen dat een redelijke uitleg van artikel 2.8a van het Activiteitenbesluit met zich brengt dat de geurvoorschriften van

de omgevingsvergunning van 5 december 2014 als maatwerkvoorschriften zijn blijven gelden. In het Activiteitenbesluit noch de toelichting op de wijziging van het Activiteitenbesluit valt te lezen dat het college daadwerkelijk per 1 januari 2016 moet hebben aangetoond dat sprake is van een overschrijding van het aanvaardbaar geurhinderniveau en dat het bevoegd is om op grond van artikel 2.7a, vierde lid, van het Activiteitenbesluit maatwerkvoorschriften vast te stellen. Volgens de rechtbank ontbreekt de ratio voor deze uitleg en zij vraagt zich af wat de toegevoegde waarde is van het laten gelden van geurvoorschriften uit de oude omgevingsvergunning terwijl het bevoegd gezag direct actuele maatwerkvoorschriften kan stellen. Het ligt naar het oordeel van de rechtbank veel meer voor de hand dat de wetgever met artikel 2.8a van het Activiteitenbesluit heeft willen voorkomen dat bedrijven met een omgevingsvergunning met geurvoorschriften per 1 januari 2016 zouden komen te vervallen in een situatie met een open norm waar een tijdrovende procedure voor het stellen van maatwerkvoorschriften zou moeten worden gevolgd om weer bescherming te kunnen bieden aan de omgeving. De wetgever is juist afgeweken van de in artikel 6.1 vervatte algemene overgangstermijn van drie jaar door het bevoegd gezag een langere termijn te bieden om eventueel nieuwe maatwerkvoorschriften te bedenken, aldus de rechtbank in haar uitspraak van 5 april 2019.

Voor het antwoord op de vraag of vergunningvoorschriften op grond van artikel 2.8a van het Activiteitenbesluit tijdelijk als maatwerkvoorschriften moeten worden aangemerkt, is bepalend of het bevoegd gezag de bevoegdheid toekomt om ten aanzien van de milieugevolgen waarop die vergunningvoorschriften zien maatwerkvoorschriften te stellen.

De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat voorschrift 5.2.1, waarin de grenswaarde voor geuremissies is vervat, als een maatwerkvoorschrift dient te worden aangemerkt, omdat het college op grond van artikel 2.7a, vierde lid, bevoegd is om over geuremissies maatwerkvoorschriften vast te stellen. Anders dan appellante stelt, vereist artikel 2.8a niet dat het bevoegd gezag voorschrift 5.2.1 per 1 januari 2016 met toepassing van artikel 2.7a, vierde lid, als maatwerkvoorschrift had moeten kunnen vaststellen. In aanvulling op de hiervoor weergegeven overwegingen van de rechtbank neemt de Afdeling hierbij in aanmerking dat voor de toepassing van artikel 2.7a, vierde lid, is vereist dat het bevoegd gezag met toepassing van het derde lid het aanvaardbaar niveau van geurhinder heeft bepaald en dat in de hiervoor onder 7.4 weergegeven toelichting een periode van drie jaar, gerekend vanaf de inwerkingtreding van artikel 2.8a, te kort is geacht om geurvoorschriften als bedoeld in die bepaling met toepassing van artikel 2.7a, vierde lid, in maatwerkvoorschriften om te zetten.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 20-07-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:2078

Zaaknummer:

Wetsartikelen: 2.7a Activiteitenbesluit en 2.8a Activiteitenbesluit

RECHTSPRAAK

Waternvergunning/Rijnland

Toetsing aan BBT van vergunningvoorschrift voor lozing van een ZZS (PFOS). Minimalisatieplicht.

Casus

Aan Schiphol Nederland is een waternvergunning verleend voor het lozen van stoffen in een oppervlaktewaterlichaam, te weten de poldersloot ten zuidwesten van de Koolhovenlaan in Schiphol-Rijk. De waternvergunning gaat over de lozing van stoffen uit regenwater dat is neergeslagen op de bodembeschermende vloer van de definitieve opslagplaats voor het tijdelijk opslaan (hierna: DTOP) van met PFOS verontreinigde grondpartijen. In de aan de waternvergunning verbonden voorschriften heeft het college de grenswaarden van de lozing opgenomen. Het college heeft in voorschrift 2, onder 1, tabel 2, onder meer bepaald dat een volumeproportioneel etmaalmonster niet meer dan 0,1 lg/l PFOS mag bevatten. Daarnaast is in voorschrift 2, onder 4, bepaald dat het debiet van het bassinwater dat geloosd wordt een hoeveelheid van 38 m³/uur niet mag overschrijden.

Appellanten betogen dat PFOS is aangemerkt als een zeer zorgwekkende stof. Het college heeft volgens hen niet onderkend dat deze stof vanwege de grote gevaren niet mag worden geloosd. Appellanten hebben hierover aangevoerd dat de lozing van PFOS kan en daarom ook moet worden voorkomen. Daarom had het college moeten kiezen voor een nul-emissie.

Rechtsvragen

1. Betekent het feit dat PFOS als ZZS zijn aan te merken dat slechts een nul-emissie mag worden vergund?
2. Is op de juiste wijze invulling gegeven aan BBT?

Uitspraak

1. De Afdeling ziet geen grond voor het oordeel dat het college de lozingsvergunning alleen had mogen verlenen, als het daaraan een voorschrift zou hebben verbonden dat ertoe strekt

dat de lozing in het geheel geen PFOS mag bevatten, dus een nul-emissie. Dat een wettelijke lozingsnorm voor het lozen in de poldersloot ontbreekt, leidt niet tot dat oordeel. Uit het door appellanten in dit verband genoemde rapport 'Milieukwaliteitswaarden voor PFOS' van het RIVM kan ook niet worden geconcludeerd dat er een noodzaak is tot het verplichten van een nul-emissie bij lozingen. Appellanten hebben verder ook niet geconcretiseerd wat de juridische basis is van de door hen bepleite verplichte nul-emissie.

De Afdeling ziet ook geen grond voor het oordeel dat de toepassing van BBT er in dit geval toe dwingt dat het college voorschriften aan de vergunning verbindt, zodat emissie van PFOS in de poldersloot in het geheel wordt voorkomen. Nog daargelaten of in dit geval een nulemissie te bereiken is door in de vergunning aanvullende maatregelen voor te schrijven, hoeft niet altijd de meest vergaande techniek te worden toegepast. Uit artikel 1.1, eerste lid, van de Wabo in samenhang met de Waterwet volgt dat onder BBT moeten worden verstaan de meest doeltreffende technieken om emissies te voorkomen of te beperken, die economisch en technisch haalbaar zijn in de bedrijfstak waartoe het betrokken bedrijf behoort. Dat betekent dat bij de toepassing van BBT rekening gehouden mag worden met de kosten en baten van een techniek. Een lozingseis mag met andere woorden worden afgestemd op een kosteneffectieve BBT.

2. Zoals het college uiteen heeft gezet, is voor de aanpak van zeer zorgwekkende stoffen in afvalwater landelijk beleid opgesteld. Dat is neergelegd in de aanpak ZZS in afvalwater van 15 juni 2015. Voor het weren van deze stoffen wordt allereerst een 'bronaanpak' beschreven. Die heeft tot doel te voorkomen dat de stoffen zoals PFOS in de leefomgeving, waaronder het oppervlaktewater, terecht komen. Kan dat niet worden voorkomen, dan geldt een minimalisatieverplichting voor te lozen zeer zorgwekkende stoffen. Verder wordt de restlozing beoordeeld op de te bereiken waterkwaliteitsdoelstelling. Ten slotte geldt de verplichting om continu te verbeteren. Dat betekent dat eens in de vijf jaar moet worden gezien of technieken/processen gezien de dan geldende inzichten kunnen worden aangepast om een verdere emissiereductie te bereiken. Dit beleid is verankerd in drie BBT informatiedocumenten die in de Regeling omgevingsrecht zijn opgenomen. Voor lozing zijn dat de 'Algemene Beoordelingsmethodiek 2016' (ABM), het 'Handboek Immissietoets 2019' en de 'Nota Lozingseisen Wvo-vergunningen' (2005).

Het college heeft in het besluit van 13 december 2018 beschreven hoe toepassing is gegeven aan het beleid en de BBT-informatiedocumenten. De in paragraaf 6.11 van de watervergunning beschreven als BBT aangemerkte maatregelen zijn erop gericht om emissie van PFOS zo veel mogelijk te voorkomen en te minimaliseren op een haalbare en betaalbare manier. Zo worden de meest verontreinigde partijen grond die vanwege de PFOS-waarde niet geschikt zijn voor

hergebruik afgedekt met folie, zijn er slibvangputten en is er een adequaat depotbeheer, zoals het niet storten van af te dekken partijen grond bij hevige neerslag, het voorkomen van verspreiding van grond door het wassen van banden van vrachtwagens en het voorkomen van verstuiving. Het college heeft vervolgens bepaald in hoeverre het in de bergingskelder opgevangen hemelwater na toepassing van deze BBT dan nog PFOS kan bevatten. Omdat hemelwater zelf ook PFOS kan bevatten als gevolg van emissies naar de lucht, heeft het college conform de BBT-informatiedocumenten 'Nota Lozingseisen Wvo-vergunningen' en het 'Handboek immissietoets' voorgeschreven dat alleen een gehalte mag worden geloosd dat het bereiken van de waterkwaliteitsdoelstelling uit het Besluit Kwaliteitseisen en Monitoring Water 2009 (BKMW 2009) van 0,00065 µg/l niet belemmert. Door de lozing tijdelijk te vergunnen tot 1 januari 2024 heeft het college verder invulling gegeven aan de continue verbeterplicht.

De Afdeling ziet in wat appellanten hebben aangevoerd, geen aanknopingspunten voor het oordeel dat het college het beleid en de BBT-informatiedocumenten niet op juiste wijze heeft toegepast. Ook bestaat geen grond voor het oordeel dat het college bij de bepaling van de aan de vergunning te verbinden lozingsnorm de in het BKMW 2009 gestelde waterkwaliteitseisen voor oppervlaktewater niet als uitgangspunt heeft mogen nemen. Niet in geschil is dat het aanwezige PFOS-gehalte in de poldersloot veel hoger is dan het in het BKMW 2009 gestelde doel van 0,00065 µg/l en dat de lozingsnorm van 0,1 µg/l in zoverre geen waarneembare verslechtering van de waterkwaliteit zal opleveren. Gelet daarop valt niet in te zien dat het college van Schiphol Nederland aanvullende maatregelen had moeten verlangen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 27-07-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:2178

Zaaknummer: 202103884/1/R1

Wetsartikelen: 6.2 lid 1 Waterwet, 6.26 lid 1 onder a Waterwet en 2.14 lid 1 onder c Wabo

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning milieu/Limburg

Bij vergisting is sprake van een chemische omzetting, dit brengt mee dat de productie van meststoffen MER-plichtig is.

Casus

Aanvraag voor een omgevingsvergunning voor de activiteiten bouwen, afwijken van het bestemmingsplan, en milieu. In de inrichting van RMS zal mest afkomstig van veehouderijen samen met een aantal andere organische materialen (bermgras en vaste mest) worden vergist en verwerkt tot duurzame energie (groen gas/CO₂), organische meststoffen en 'schoon' water. Appellanten betogen onder meer dat de rechtbank heeft miskend dat ten onrechte geen milieueffectrapport (MER) is opgesteld. Volgens hen voorziet de omgevingsvergunning in de oprichting van een geïntegreerde chemische installatie als bedoeld in categorie 21.6 van onderdeel C van de bijlage bij het Besluit mer.

Rechtsvragen

1. Wanneer worden stoffen door chemische omzetting geproduceerd?
2. Wanneer is sprake van een geïntegreerde chemische installatie als bedoeld in de bijlage bij het Besluit mer?

Uitspraak

1. Zoals vermeld in het STAB-verslag betekent dit dat er tijdens het productieproces chemische verbindingen tussen atomen van moleculen worden verbroken en nieuwe stoffen ontstaan. Dit omvat ook bio(techno)logische processen, bijvoorbeeld fermentatie. Het proces in de inrichting van RMS, waarbij mest en bermgras worden omgezet naar onder meer methaan en CO₂, is een biochemisch proces en daarmee is sprake van chemische omzetting, aldus de STAB. De Afdeling ziet geen aanleiding om de STAB op dit punt niet te volgen. De Afdeling wijst in dit verband tevens op het door de Europese Commissie opgestelde guidance-document 'Interpretation of definitions of project categories of annex I and II of the EIA Directive' (hierna: het guidance-document), waarin uitleg is gegeven over de categorieën

projecten waarvoor volgens de mer-richtlijn een milieueffectrapport moet worden gemaakt en waarop categorie C21.6 is gebaseerd. Daarin is vergisting genoemd als voorbeeld van chemische omzetting.

Dat er volgens de rechtbank naast vergisting uitsluitend fysische processen (zoals roeren en mengen van mest) zouden plaatsvinden, doet aan het voorgaande niet af. Uit de tekst van categorie C21.6, de mer-richtlijn en het guidance document kan niet worden afgeleid dat er meer dan één proces van chemische omzetting moet zijn om een inrichting als geïntegreerde chemische installatie aan te merken. In het guidance-document is hierover vermeld dat er één of meerdere chemische reacties plaatsvinden gedurende het productieproces.

De verwijzing van het college naar de uitspraken van de Afdeling van 20 april 2005, ECLI:NL:RVS:2005:AT4245 en 18 oktober 2017, ECLI:NL:RVS:2017:2816, leiden evenmin tot een ander oordeel. Die uitspraken gaan namelijk niet over 'chemische omzetting' als bedoeld in categorie C21.6, maar over de vraag of vergisting kan worden aangemerkt als 'chemische behandeling' als bedoeld in categorie 18.4 van onderdeel C of categorie 18.1, onder b (nu: 18.6) van onderdeel D van het Besluit mer. Dit is dus een ander begrip en een andere activiteit.

2. Om een inrichting als geïntegreerde chemische installatie aan te merken is ten eerste vereist dat stoffen door chemische omzetting worden gefabriceerd. (...) Ten tweede is volgens categorie C21.6 vereist dat de installatie is bestemd voor de fabricage van (voor zover hier van belang) fosfaat-, stikstof- of kaliumhoudende meststoffen. (...) Ten derde moeten de stoffen, genoemd in categorie C21.6, op industriële schaal worden gefabriceerd. (...). Tot slot moeten er verscheidene eenheden naast elkaar bestaan en functioneel met elkaar zijn verbonden. (...) De conclusie is dat de door RMS op te richten inrichting moet worden aangemerkt als een geïntegreerde chemische installatie, als bedoeld in categorie 21.6 van onderdeel C van de bijlage bij het Besluit mer. Dat betekent dat voorafgaand aan de aanvraag om omgevingsvergunning een milieueffectrapport had moeten worden gemaakt. Nu geen milieueffectrapport is gemaakt, had het college de aanvraag buiten behandeling moeten laten. Door, ondanks het ontbreken van een milieueffectrapport, een inhoudelijke beslissing te nemen op de aanvraag, heeft het college in strijd gehandeld met artikel 7.28, eerste lid, van de Wet milieubeheer. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 27-07-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:2157

Zaaknummer: 202004926/1/R4

Wetsartikelen: 7.2 lid 1 onder a Wm, 7.2 lid 3 Wm en categorie 21.6 onderdeel C bijlage bij het Besluit mer

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/gemeente Enkhuizen

Voor bezwaarmakers woonachtig binnen een afstand van twee kilometer tot de beoogde geitenhouderij is het aannemelijk dat zij gevolgen van enige betekenis ondervinden in de vorm van gezondheidsrisico's.

Casus

Eiseres is voornemens op het perceel [perceel] (het perceel) een geitenhouderij met 1800 melkgeiten ouder dan 1 jaar en 200 opfokgeiten jonger dan 60 dagen te exploiteren voor de productie van geitenmelk. Eiseres heeft op 6 december 2018 ten behoeve van de realisatie van de geitenhouderij een omgevingsvergunning aangevraagd voor het verrichten van een andere activiteit die behoort tot een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen categorie activiteiten die van invloed kunnen zijn op de fysieke leefomgeving.

Eiseres voert aan dat verweerder ten onrechte elke bezwaarmaker die binnen een straal van twee kilometer van het perceel woont als belanghebbende bij het primaire besluit heeft aangemerkt.

Rechtsvraag

Heeft verweerder terecht alle bezwaarmakers die wonen binnen een straal van twee kilometer van de beoogde geitenhouderij aangemerkt als belanghebbende bij het primaire besluit waarbij aan eiseres de gevraagde omgevingsvergunning was verleend?

Uitspraak

Vast staat dat alle bezwaarmakers die door verweerder ontvankelijk zijn geacht in hun bezwaren, wonen op een afstand van maximaal twee kilometer tot de beoogde geitenhouderij. De Afdeling heeft eerder overwogen dat omwonenden van een geitenhouderij in ieder geval worden aangemerkt als belanghebbenden bij een woonafstand van 650 meter. Bij dat oordeel heeft de Afdeling het rapport 'Vragen en antwoorden geitenhouderij en gezondheid' van 13 april 2017 van het Kennisplatform Veehouderij en humane gezondheid betrokken, alsmede

de opvolgende rapporten 'Veehouderij en gezondheid omwonenden (...)' van het RIVM uit 2016, 2017 en 2018. In laatstbedoeld rapport: 'Veehouderij en Gezondheid Omwonenden III', staat onder meer dat er gezondheidsrisico's bestaan wanneer wordt gewoond binnen een straal van twee kilometer van een geitenhouderij. Deze risico's bestaan uit een verhoogde kans op longontsteking. Dit standpunt is herhaald in de GGD-richtlijn waarop verweerder heeft gewezen. Nu de door verweerder ontvankelijk geachte bezwaarmakers alle woonachtig zijn binnen een afstand van twee kilometer tot de beoogde geitenhouderij, is naar het oordeel van de rechtbank aannemelijk dat zij gevolgen van enige betekenis ondervinden in de vorm van gezondheidsrisico's.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 14-07-2022

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2022:6040

Zaaknummer: HAA 21_3334

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Planschade/gemeente Heeze-Leende

Verjaring voorzienbaarheid.

Casus

[Appellant] is sinds 27 september 1985 eigenaar van de woning [locatie 1] in Heeze. [Partij] heeft op 10 maart 2004 de woning [locatie 2] in Heeze gekocht. [Appellant] en [partij] hebben gevraagd om een tegemoetkoming in planschade ten gevolge van het op 27 april 2017 in werking getreden bestemmingsplan 'De Bulders' (hierna: het nieuwe bestemmingsplan). Volgens [appellant] en [partij] (hierna ook gezamenlijk: de aanvragers) maakt het nieuwe bestemmingsplan nabij hun woningen nieuwe woningbouw en een randweg mogelijk. Hierdoor wordt de waarde van hun percelen aangetast, waardoor zij schade lijden.

In de SAOZ-adviezen is vermeld dat de raad van de toenmalige gemeente Heeze op 28 juni 1982 het bestemmingsplan 'Buitengebied' heeft vastgesteld. Volgens de voorschriften voor de bestemming 'Agrarisch gebied/toekomstige dorpsuitbreiding' van dit bestemmingsplan waren de gronden ten noorden van de percelen van de aanvragers voorlopig bestemd voor agrarische doeleinden met de bedrijfstechnische daarbij behorende bouwwerken, geen gebouwen zijnde, maar zullen gronden met deze bestemming later door een afzonderlijk te ontwikkelen bestemmingsplan bestemd worden voor toekomstige dorpsuitbreiding.

Gedeputeerde staten heeft geoordeeld dat de ontwikkeling van de nieuwe locatie met de bestemming 'Agrarisch gebied/toekomstige dorpsuitbreiding' niet binnen de planperiode zal plaatsvinden en heeft daarom goedkeuring onthouden. Volgens de SAOZ betekent deze onthouding van goedkeuring niet dat [appellant] en [partij] de nieuwe woningbouw ten tijde van de koop van hun woningen niet konden voorzien. De onthouding van goedkeuring betekent namelijk niet dat de gemeente principieel afstand heeft genomen van het eerdere beleidsvoornemen om in de toekomst ten noorden van de percelen van aanvragers een nieuwe woonwijk te ontwikkelen. De gemeente heeft dit na het besluit van gedeputeerde staten ook nooit expliciet aangegeven.

Rechtsvraag

Was de ontwikkeling van de nieuwe woonwijk voor appellant voorzienbaar?

Uitspraak

Het vastgestelde bestemmingsplan 'Buitengebied' van 28 juni 1982 behelsde een concreet beleidsvoornemen om woningbouw ten noorden van het perceel van [partij] te realiseren. Het college van gedeputeerde staten heeft aan de bestemming 'Agrarisch gebied/toekomstige dorpsuitbreiding' van dit bestemmingsplan goedkeuring onthouden, omdat de op grond van deze bestemming voorziene woningbouw niet binnen de toenmalige planperiode van tien jaar zou kunnen worden gerealiseerd. Niet is gebleken dat ten tijde van de koop van het perceel [locatie 2] op 10 mei 2004 of bij de start van de Bed & Breakfast in 2005 een ander concreet beleidsvoornemen openbaar was gemaakt. Van een redelijk denkend en handelend koper kan in dit geval niet worden verwacht dat hij geruime tijd – langer dan tien jaar – na het onthouden van goedkeuring door het college van gedeputeerde staten aan een voor hem nadelige bestemmingsplanwijziging, nog rekening houdt met de kans dat de planologische situatie in het plangebied toch nog in ongunstige zin zal veranderen. De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat voor [partij] ten tijde van de koop van zijn woning en voor [appellant] ten tijde van de start van haar Bed & Breakfast de planologische verandering niet op grond van het bestemmingsplan 'Buitengebied' uit 1982 voorzienbaar was.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 11-05-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1349

Zaaknummer: 202104364/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro, 6.3 Wro en

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Steenwijkerland

Onvoldoende samenhang om te spreken van één ruimtelijke ontwikkeling, zodat sprake is van een mitigerende maatregel. De volledige bedrijfssituatie moet in het akoestisch onderzoek worden betrokken.

Casus

Het bestemmingsplan 'Giethoorn Loswal Kerkweg' voorziet in het juridisch-planologisch kader voor het gebruik van een laad- en loswal ten behoeve van mechanisch laden en lossen en de functiewijziging van de molen van een woonfunctie naar een kantoorfunctie. Goederen worden met (vracht)voertuigen over land aan- of afgevoerd van en naar de loswal en op of van een boot of ponton geladen voor vervoer over water. Omwonenden maken bezwaar tegen het plan omdat het plan volgens hen leidt tot een te grote toename van stikstofdepositie in het Natura 2000 gebied 'De Wieden' en omdat zij vrezen voor een toename van geluidhinder. De raad heeft in de voortoets geconcludeerd dat het mechanisch laden en lossen per saldo niet leidt tot extra stikstofdepositie. Op de stikstofemissie die dat gebruik met zich brengt, wordt namelijk de stikstofemissie in mindering gebracht die vervalt door vervanging van de gasgestookte cv-installatie van de molen door een elektrische verwarming. De raad stelt dat er sprake is van interne saldering. Appellanten bestrijden dat er geen toename is omdat de vervanging van de gasgestookte cv-installatie als mitigerende maatregel moet worden beschouwd. STAB heeft op verzoek van de Afdeling onderzoek gedaan en een verslag uitgebracht.

Rechtsvragen

1. Kan de stikstofemissie die vervalt door het beëindigen van het gebruik van de gasgestookte cv-ketel in de molen bij wijze van interne saldering worden ingezet of moet de maatregel gekwalificeerd worden als mitigerende maatregel?
2. Kan de raad volstaan met een akoestisch onderzoek naar de gevolgen van alleen de ontwikkeling die het plan mogelijk maakt, of moet het volledige gebruik worden onderzocht?

Uitspraak

1. Vaststaat dat de laad- en loswal en de molen, waarvan de woonfunctie wordt gewijzigd in een kantoorfunctie, zich beide in het plangebied van het voorliggende plan bevinden en op korte afstand van elkaar liggen. Dit is op zichzelf onvoldoende om aan te nemen dat sprake is van één ruimtelijke ontwikkeling. In de wijziging van de woonfunctie naar een kantoorfunctie in de molen ziet de Afdeling niet een zodanige ruimtelijke samenhang met de laad- en loswal, dat de conclusie gerechtvaardigd is dat sprake is van één ruimtelijke ontwikkeling. Ervan uitgaande dat de laad- en loswal en de wijziging van de woonfunctie naar een kantoorfunctie in de molen als twee afzonderlijke ruimtelijke ontwikkelingen hebben te gelden, moet het uitschakelen van de gasgestookte cv-ketel in de molen worden aangemerkt als een mitigerende maatregel ten behoeve van de laad- en loswal. Deze maatregel is in de voortoets dan ook ten onrechte betrokken bij het vaststellen van de stikstofemissie van de laad- en loswal.

2. De Afdeling ziet geen aanleiding een bestuurlijke lus toe te passen, mede omdat het besluit wat betreft geluid gebreken betreft. Zo is bij de bepaling van de representatieve bedrijfssituatie blijkens het STAB-rapport niet uitgegaan van de representatieve invulling van de maximale planologische mogelijkheden van het plan. De Afdeling sluit zich aan bij het STAB-verslag, waarin is vastgesteld dat het volledige gebruik van de laad- en loswal had moeten worden onderzocht, te meer omdat het gebruik geen incidentele activiteiten op een willekeurige locatie betreft, maar een specifiek voor laden en lossen ingerichte locatie, waar diverse activiteiten met betrekking tot het overslaan van goederen en het vervoer van personen samenkomen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 20-07-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:2073

Zaaknummer: 202003296/1/R3

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Planschade/gemeente Peel en Maas

Beoordeling schadebeperking groenblijvende beplanting en schadecomponenten geluid en luchtkwaliteit.

Casus

[Appellant] is eigenaar van het perceel en de daarop gelegen woning, bedrijfsruimte en garage op de adressen [locatie 1] en [locatie 2] te Panningen. [Appellant] heeft het college verzocht hem tegemoet te komen in de planschade die hij lijdt als gevolg van de inwerkingtreding van de bestemmingsplannen 'Locatie Stox', 'Dubbelkern Helden - Panningen' en 'Domaine Belle Cour'.

Aan zijn besluit van 15 juni 2018 heeft het college een advies van Ruimtemeesters BV van 9 maart 2018 ten grondslag gelegd. Volgens Ruimtemeesters is [appellant] als gevolg van de inwerkingtreding van de bestemmingsplannen 'Dubbelkern Helden - Panningen' en 'Domaine Belle Cour' niet in een planologisch nadeliger situatie komen te verkeren. De inwerkingtreding van het bestemmingsplan 'Locatie Stox' levert volgens haar wel nadeel op voor [appellant], dat bestaat uit aantasting van privacy en woongenot, belemmering van uitzicht, geluidsoverlast en aantasting van situeringswaarde.

[Appellant] betoogt in hoger beroep dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het college zijn besluitvorming op het advies van Ruimtemeesters van 9 maart 2018 heeft kunnen baseren. Volgens [appellant] zijn aan de in dit advies opgenomen planvergelijking onjuiste uitgangspunten ten grondslag gelegd.

Rechtsvraag

Had het college het advies van Ruimtemeesters BV van 9 maart 2018 ten grondslag mogen leggen aan het besluit?

Uitspraak

De rechtbank heeft de beroepsgrond van [appellant] over de beplanting op zijn perceel

verworpen, omdat Ruimtemeesters de beplanting op het perceel van [appellant] volgens haar niet heeft opgevoerd als schadebeperkende factor. De Afdeling stelt vast dat Ruimtemeesters in het toetsingskader van haar advies wel heeft opgenomen dat groenblijvende beplanting op het perceel van degene die om een tegemoetkoming in planschade verzoekt, mag worden meegewogen als schadebeperkende factor. Het is voor de Afdeling, anders dan voor de rechtbank, niet duidelijk of Ruimtemeesters de beplanting bij haar beoordeling van de aanspraak van [appellant] op tegemoetkoming in planschade heeft betrokken. Hiervoor kan wel aanleiding bestaan, zoals de Afdeling heeft geoordeeld in onder meer de door Ruimtemeesters in haar advies aangehaalde uitspraak van 30 mei 2007, ECLI:NL:RVS:2007:BA6013. In een dergelijk geval dient dan wél vast te staan dat de beplanting groenblijvend is. [Appellant] bestrijdt dit. Omdat hierover onduidelijkheid bestaat en tevens onduidelijk is van welk uitgangspunt Ruimtemeesters uitgaat, is haar advies gebrekkig.

Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat het advies van Ruimtemeesters wat betreft de schadecomponent geluidhinder gebrekkig is. Het gaat er, anders dan Ruimtemeesters in haar advies uiteen heeft gezet, niet om of een eventuele geluidstoename buitenproportioneel is en of die toename onaanvaardbare gevolgen heeft. Het gaat erom of er sprake is van een geluidstoename die tot gevolg heeft dat het perceel met toebehoren van [appellant] in waarde is gedaald. Dit kan ook het geval zijn als de geluidstoename binnen de geldende geluidsnormen blijft.

Ook voor de luchtkwaliteit heeft Ruimtemeesters een verkeerde toets gehanteerd. Ruimtemeesters heeft in haar advies volstaan met de constatering dat de wettelijke norm voor stikstofuitstoot niet wordt overschreden en dat zij niet verwacht dat de wettelijke norm die geldt voor de uitstoot van fijnstof zal worden overschreden. Ruimtemeesters en het college zijn eraan voorbijgegaan dat niet ter zake doet of deze wettelijke normen worden geschonden als gevolg van de inwerkingtreding van het nieuwe bestemmingsplan, maar of de kwaliteit van de lucht zodanig is achteruitgegaan als gevolg van de inwerkingtreding van het nieuwe bestemmingsplan dat dit op de waarde van het perceel met toebehoren van [appellant] drukt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 18-05-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1424

Zaaknummer: 202004539/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro